

Tartalom

Köszönetnyilvánítás	xii
1. Az idegen, aki idegen is marad	1
2. Séta a parkban	10
3. Ez a keresztény oktatás?	26
4. Ezért nem működtek az ígéreteid	43
5. Szeretet horoggal	56
6. Szerető Atya vagy mesebeli tündér?	69
7. Ha gödröt ásol magadnak, valakire dobnod kell a földet	81
8. Kutyaszorító	93
9. Egy doboz az doboz, akármilyen névvel illetjük	106
10. A bizalom győzött	124
11. Felszállás	139
12. A nagy összejövetel	156
13. A végső búcsú	174
<i>Függelék - Ezért nem járok többé gyülekezetbe!</i>	183

Köszönetnyilvánítás

Ennek a könyvnek a megszerkesztése egy négyéves folyamat volt, miközben minden egyes fejezet piszkozatát folytatólagosan közzétettük az interneten. Abban reménykedtünk, hogy egy év alatt készen leszünk vele, de négy évbe telt. Úgyhogy legjobban a türelmes olvasóinknak szeretnénk megköszönni, hogy kiállták ezt a próbát velünk, bátorítottak minket a hozzászólásaikkal, és a saját történeteikkel és kérdéseikkel is hozzájárultak a tartalomhoz.

A kéziratokat nagyszerű emberek olvasták át és lektorálták számunkra. Canadians Bruce és Judy Woodford minden fejezeten együtt dolgozott velünk, kijavították a hibáinkat, és hozzáadták ötleteiket. Ebben a nyomtatásban más szerkesztők is részt vettek, akik segítettek formába önteni a kéziratokat: Kate Lapin, Julie Williams, Paul Hayden és Mitch Disney. Köszönjük mindannyiótoknak! Ha maradt volna mégis bármilyen hiba benne, az valószínűleg Wayne-nek köszönhető, aki az utolsó pillanatig ragaszkodott a kézirat alakítgatásához.

Meg szeretnénk köszönni a feleségeinknek is mérhetetlen támogatásukat és bátorításukat, és a sok testvérnek, akik segítettek nekünk, hogy egy „kiválóbb utat” mutassunk.

- 1 -

Az idegen, aki idegen is marad

Abban a pillanatban ő volt az utolsó személy, akit látni akartam. Elég rossz volt eddig is a napom, de most már biztos voltam benne, hogy még rosszabb lesz.

És mégis ott volt. Egy perce bedugta a fejét az étkezőbe, odasétált az italpulthoz, és öntött magának egy kis gyümölcslevet. Gondoltam, lebukom az asztal alá, de hamar rájöttem, hogy ehhez már túl öreg vagyok. Talán nem vesz észre hátul a sarokban. Lehajtottam a fejem, és a kezeimmal eltakartam az arcom.

Az ujjaim közötti réseken láttam, hogy megfordult, háttal nekidőlt a kasszának, és belekortyolt az italába, miközben körülnézett a szobában. Ahogy rájött, hogy nincs egyedül, felém sandított, és meglepett pillantással elindult felém. Az összes éjszaka közül miért pont itt? Miért most?

Ez volt az eddigi legrosszabb napunk a hosszú és gyötrelmes harcban. Délután 3 óta, amikor az asztma először próbálta megfojtani 12 éves lányunkat, Andreát, őrködtünk az élete felett. Először berohantunk vele a kórházba, és néztük, hogyan küzd minden egyes lélegzetvételért. Azután pedig azt, hogyan küzdenek az orvosok és a nővérek az asztmával tüdejének működéséért.

Beismerem, minden gyakorlottságom ellenére sem viselem ezt olyan jól, mint ahogy azt gondolhatnád rólam. A lányunkat egész életében szenvedni láttuk a feleségemmel. Sosem tudhattuk, mikor kell egy életveszélyes roham miatt kórházba szaladnunk. Feldühít, mikor szenvedni látom. Függetlenül attól, hogy hányszor imádkoztunk érte, és tették ezt mások is, az asztmája folyamatosan romlik.

Néhány órája a gyógyszer végre hatni kezdett, és Andrea elkezdett könnyebben lélegezni. A feleségem hazament, hogy aludjon egy kicsit, ami már nagyon ráfért, és megnyugtassa a szüleit, akik a másik lányunkra jöttek vigyázni. Én maradtam éjszakára. Andrea végre elaludt, én meg az étkező felé vettem az irányt, hogy igyak valamit, és olvashassak egy csendes helyen. Túl ideges voltam az alváshoz.

Hálás voltam, hogy találtam egy elhagyatott helyet, öntöttem magamnak egy csésze kávé, és leültem egy távoli sarok homályában. Annyira mérges voltam, hogy még gondolkodni sem tudtam egészen tisztán. Mi rosszat tettem, ami miatt a lányomnak ennyire kell szenvednie? Miért hagyja Isten figyelmen kívül kétségbeesett könnyörgésemet? Más szülők zúgolódnak, hogy taxiztatniuk kell a gyermeküket egyik foglalkozásról a másikra – én azt sem tudom, hogy Andrea túléli-e a következő asztmarohamot, és attól tartok, hogy a szteroidok, amiket kap, visszatartják a fejlődésben.

Épp a haragom tetőfokán tűnt fel ő a színen, betolakodva az én kis privát szentélyembe. Most az asztalom felé sétált, és én őszintén azon gondolkodtam, hogy szájon vágjam-e, ha meg mer szólalni. Bár valahol mélyen tudtam, hogy úgysem tenném. Csak belül magamban vagyok durva, kívül, ahol más is észrevehetné, nem.

Soha nem találkoztam Jánosnál frusztrálóbb személlyel. Annyira izgatott voltam, amikor először találkoztunk – és

őszintén mondom, hogy még nem találkoztam senki mással, aki ennyire bölcs lenne. De csak szenvedést hozott nekem. Amióta bejött az életembe, elvesztettem az álom-munkám, kizártak a gyülekezetből, aminek az alapításánál segítettem 15 éve, és még a házasságom is keményebb vizekre sodródott, mint valaha.

Hogy megértsétek, mennyire frusztrált vagyok, vissza kellene térnetek velem az első találkozásomhoz Jánossal. Bár nagyszerű volt a kezdet, nem ér fel azzal, amin azóta mentünk keresztül.

A feleségemmel a 17. házassági évfordulónkat ünnepeelve egy háromnapos utazásra mentünk a közép-kaliforniai Pismo Beachre. Hazafelé szombaton megálltunk San Luis Obispo központjában ebédelni és vásárolni. A felújított városközpont nagy vonzerővel bír a környéken, és ezen a napfényes áprilisi napon az összes utca zsúfolásig megtelt.

Ebéd után elváltunk, mivel kedvenc vásárlóhelyeink eléggé különbözőek. Én a könyvesboltokba mentem bóklászni, ő pedig a ruházati és ajándékboltok felé vette az irányt. Befejezésül, a megbeszélt találkánk előtt, egy bolt falának dőlve élveztem a csokifagyi ízét.

Nem tudtam nem észrevenni azt a túlfűtött vitát, ami az utcán egy pár méterrel arrébb, a Gap üzlet előtt zajlott. Négy egyetemista és két középkorú férfi világoskék röplapokat tartottak a kezükben, és vadul gesztikuláltak. Korábban már láttam ezeket a röplapokat autószélvédőkre tűzve és az árokban szétszórva. Meghívó volt egy helyi gyülekezet által szervezett előadásra a pokol lángjairól.

- Ki akarna elmenni erre a másodosztályú darabra?
- Soha többé nem teszem be a lábam gyülekezetbe!
- Az egyetlen dolog, amit a gyülekezetben megtanultam, hogy miként érzem bűnösnek magam!
- Voltam már, kipróbáltam, megkaptam a sebeket, és nem megyek vissza!

A néhány pillanat alatt, amióta elkezdtem hallgatózni, szerintem már mindegyikük hozzászólt. Egymás szavába vágtak, mintha szétrobbantaná őket a nyomás, ha nem oszthatják meg saját dühüket.

- Meddig gondolják még ezek az arrogáns emberek, hogy elítélhetnek engem?

– Szeretném tudni, mit gondolna Jézus, ha bemenne egy ilyen mai gyülekezetbe!

– Nem hinném, hogy elmenne.

– Vagy ha mégis, valószínűleg elaludna!

Nevetés nyomta el a szavait.

– Vagy belehalna a nevetésbe.

– Vagy a sírásba – szólalt meg egy másik hang, ami mindenkit leállított és elgondolkoztatott egy pillanatra.

– Szerintetek öltönyt venne fel?

– Csak hogy elrejtse a korbácsot, amivel belopózna, hogy egy kis takarítást végezzen!

A növekvő hangerő magára vonta az arra járók figyelmét. Lépteik lelassultak, mintha vonzaná őket a zűrzavar. Néhányukat a szenvedély vonzotta, és izgatta őket, hogy egy olyan szent dolgot támadjanak, mint a vallás. Beálltak a sorba, mint kiskutyák az etetőtáznál. Mások a széleken lófráltak, hogy hallgassák őket. Néhányan még engem is megkérdeztek, hogy mi történik.

Aztán egy teljes körű vita kerekedett ki, ahogy néhányan az újabban bekapcsolódók közül támadni kezdték a gyülekezetellenes cinikusokat. A vádak gyorsan terjedtek a tömegben. A legtöbbet már hallottam: panaszkodás az extravagáns épületek, a képmutatók, az unalmas prédikációk ellen; amiatt, hogy mindig csak pénzt kérnek, és az emberek kiégnek a túl sok alkalomtól. Azok, akik megpróbálták védeni a gyülekezetet, kénytelenek voltak néhányat beismerni ezekből a gyengeségekből, de próbálták a sok jó dolgot kiemelni, amit a gyülekezetek végeznek.

Ekkor vettem észre őt. Kora a harmincas éveinek vége és az ötvenes éveinek eleje között bárhol lehetett – nehéz volt megállapítani. Alacsony volt, sötét, hullámos hajjal és borzas szakállal. Elszórtan ősz szálak voltak mindkettőben. Kopottas zöld pólót, farmert és edzőcipőt viselt, és olyan tagbaszakadt kinézete volt, hogy elgondolkoztatott, nem a lázadó 60-as évekből maradt-e itt – bár nem céltalanul bolyongott.

Valójában, ami magára vonta a tekintetemet, az határozott lépteinek céltudatossága volt; egyenesen az egyre hevesebben vitázók felé tartott. Arca annyira fürkésző volt, mint egy német-juhásznak, amikor ismeretlen hangot fedez fel az éjszakában.

Úgy tűnt, beleolvad a tömegbe, de aztán a közepén bukkant fel, jól megnézve a legnagyobb hangúakat. Amikor felém fordult, foglyul ejtett a tekintetének ereje. Mély volt és élő! Letaglózott. Úgy tűnt, tud valamit, amit senki más nem tud.

Eddigre már eldurvult a vita. Azok, akik támadták a gyülekezetet, a haragjukat magára Jézusra zúdították, és csalónak gúnyolták. Ez elérte célját: a csoport gyülekezetbe járó tagjait még jobban feldühítette. – Várj, amíg az arcába kell nézned, amikor a pokolba süllýedsz! – mondta egyikük. Amikor már azt hittem, hogy a szószólók egymásnak esnek, az idegen feltette kérdését a tömegnek.

– Ti tényleg nem tudjátok, hogy milyen volt Jézus, ugye?

A szavak olyan szelíden jöttek a férfi ajkáról, mint ahogy a szellő fut át a fákon felettünk. Tökéletes ellentétben álltak a körülötte kavargó túlfűtött vitával. Annyira lágyan mondta ki őket, hogy inkább a szájáról olvastam, mintsem hallottam. De a hatásuk nem maradt el a tömegben. A zajos lárma hamar lecsillapodott, ahogy a feszültséget zavart arckifejezések váltották fel. Ki mondta ezt? – a meglepődött arcokon ez a néma kérdés tükröződött a szemekben, amint a körülöttük lévőkét pásztázták.

Én elmosolyodtam az orrom alatt, mert senki nem nézett arra a férfira, aki az előbb megszólalt. Például azért, mert annyira alacsony volt, hogy könnyedén keresztülnéztek rajta. De viselkedése az én érdeklődésemet felkeltette, így hát az utóbbi percekben őt figyeltem és a tömeget.

Ahogy az emberek körbepillantgattak, újra megszólalt a döb-bent csendben: – Van fogalmatok arról, milyen volt Ő?

Most már minden szem a hang felé irányult, és meglepődve nézték a férfit, aki beszélt.

– Mit tudsz te erről, öreg? – kérdezte végül valaki. Minden szavából gúny áradt, míg a tömeg rosszálló pillantása el nem hallgattatta. Elnevette magát, és zavartan félrenézett, hálás volt, hogy az emberek tekintete újra az idegenre szegeződött. De az idegen nem sietett a beszéddel. A beállt csend ott lógott a levegőben, messze túl a kényelmetlenség határán. Néhány ideges pillantás és vállrándítás keresztülfutott a tömegen, de senki nem szólalt meg, és senki nem ment el. Ez idő alatt a férfi végigné-zett a tömegen, egy másodperc töredékéig állva minden egyes

személy pillantását. Amikor az enyémhez ért, úgy tűnt, belül minden elolvad. Azonnal elfordítottam a tekintetem. Néhány pillanat múlva visszanéztem, remélve, hogy figyelme már nem rám irányul.

Szörnyen hosszúnak tűnt az idő, ami után újra beszélni kezdett. Első szavait közvetlenül annak a férfinak suttogta, aki a többieket pokollal fenyegette.

– Neked tényleg nincs fogalmad arról, mi motivál, ugye?

A hangja szomorú volt, és a szavai felhívásként hangzottak. Haragnak nyoma sem volt benne. Zavarában a férfi felemelte a kezét, és a szemét forgatta, mintha nem értené a kérdést.

Az idegen hagyta, hogy a férfi egy pillanatig a tömeg tekintetének keresztüzében álljon, aztán körbenézve újra beszélni kezdett. Szavai lágyan szóltak.

– Neki nem volt különleges külseje. Végigsétálhatna itt, ezen az utcán ma, és egyikőtök sem venné észre. Igazából olyan arca volt, amitől elfordulnátok, mert biztosan nem illene bele a ti társaságotokba. De Ő annyira szelíd volt, hogy nála szelídebbet nem ismerhetsz. El tudta csendesíteni a becsmérlőket anélkül, hogy valaha felemelte volna a hangját. Soha nem zsarnokoskodott, nem vonta magára a figyelmet és nem tett úgy, mintha szeretné azt, ami a lelkét nyugtalanítja. Ő valódi volt a lelke mélyéig. És a lelke mélye a szeretet volt. – Az idegen megállt, és megrázta a fejét.

– Hú! És mennyire szeretett! – A szeme most túlnézett a tömegen, mintha átlátna az idő és a tér mélységein.

– Mi nem is tudtuk, mi a szeretet, amíg meg nem láttuk benne. Mindenki látta, még azok is, akik utálták. Még azokkal is törődött, remélve, hogy valahogy megtalálják az utat önző lelkükben, és felismerik, ki áll közöttük. És ezzel a szeretettel teljesen őszinte volt. Még ha a tettei vagy a szavai az emberek legsötétebb indítékait fedték is fel, azokat mégsem megszegyenítésként élték meg. Biztonságban érezték magukat, és tényleg biztonságban voltak Vele. A szavaiban egy csipetnyi ítélkezés sem volt, csak egyszerű könyörgés, hogy jöjjenek Istenhez. Nincs más, akire hamarabb rábízhatnád a legféltebb titkaidat. Ha valakivel találkoznod kellene a legrosszabb pillanatodban, azt akarnád, hogy Ő legyen az. Nem pazarolta az idejét arra,